

Respect pentru oameni și cărți

ЛІБРІС
ХАННА ЛІІ

HANNA LEE

Despre autoare Citește și cumpără online la libris.ro

HANNA LEE
Intenții indecente / Hanna Lee - Timișoara : Editura Sibiu
ISBN 978-606-541-24-1

INTENȚII INDECENTE

Timișoara, 2019

dracu' palton... Acoperă fundul pe care vreau să îl văd prin rochia asta mulată pe trupul subțire, cu forme apetisante.

Atracția. Este.

Pentru că este tot femeie. Ca și Diana, care era într-o relație destul de serioasă cu mine, când s-a decis să mă înșele. Mă întreb dacă și Alexandra este la fel. Este o femeie superbă și în timp ce o urmez, simt că sunt un vânător pregătit să-și atace prada. Dacă Alexandra este la fel de slabă ca și Diana, atunci va merita să fie pedepsită. Crunt. Știu că sufăr și în momentul asta vreau să mă eliberez făcând pe altcineva să sufere și mai mult. Diana trebuie să sufere, însă ea mi-a scăpat printre degete. Dar în fața mea e Alexandra.

Urcă în lift și, întorcându-se spre mine, îmi face loc să urc și eu. Dar mă opresc în loc o clipă.

Dacă fac pasul acesta, iar ea se dovedește că este la fel ca Diana, nimic nu o să mă mai opreasă până când o să văd lacrimi în ochii ei și poate atunci o să mă simt răzbunat. Nu mă interesează dacă o să distrug o căsnicie, pentru că prefer să mă gândesc că salvez un bărbat de la o viață alături de o femeie care l-ar înșela și l-ar trăda cu ușurință.

Dar dacă nu urc, o să rămân mereu cu această nevoie și frustrare care o să mă macine ca rugina, încet și sigur.

Îmi scot mâinile din buzunarele pantalonului și trag aer în piept. Fac un pas în față și mă opresc din nou.

Capitolul 1

Alexandra

Stau în mașină și îmi las capul pe tetieră și număr până la treizeci și înapoi. Tehnici inutile, care niciodată nu au efect, însă acum încerc tot ce pot, tot ce mai știu. Poate aşa voi reuși să îmi linștesc corpul și să scap de tremurat. Mă aşteptam ca tot procesul și întâlnirile astea să îmi dea o stare de neliniște, însă de la asta la stări de greață este, se pare, e un pas foarte mic. Respir adânc, inspir, expir, și tot aşa. Când simt că m-am mai linștit puțin, mă uit în oglindă să fiu sigură că machiajul și părul meu îmi sunt perfecte. Nimici nu trebuie să știe, cum nimeni nu a știut nici în ultimii doi ani. Este secretul meu și atât.

Aici sunt la birou și trebuie să îmi fac treaba la fel de bine ca și până acum, aşa că mă voi mobiliza. Trag aer în piept și cobor din mașină. Însă la câțiva metri de mine aud o lovitură care îmi atrage atenția și-l văd pe Bogdan, colegul meu de la marketing, lângă mașina lui. Autoturismul pare să nu fie lovit, ceea ce mă face să îmi dau seama că zgomotul a fost de la o ușă trântită cu putere, cel mai probabil. Stă cu mâinile în solduri și ceva îmi pare că nu e în ordine cu el.

Mă apropi și simt aceeași energie ciudată, ca de fiecare dată când sunt în preajma lui. E ceva nerostit între mine și bărbatul asta, cu un cap mai

înalt decât mine și cu umerii lați, corpul specific actorilor americanii pe care îi vezi în top, cei mai sexy bărbați de la Hollywood. Însă azi observ că este supărat și, ca întotdeauna, prietenia dintre noi, ca și colegi, este cea care ne apropie, aşa că las alte prostii la o parte și mă concentrez pe el care se vede că nu și-a început ziua aşa cum trebuie.

— Cineva nu are o zi prea bună, îi zic.

O clipă stă nemîșcat, apoi se întoarce spre mine schițând, în colțul gurii, acel zâmbet sexy care îi face o gropiță în obraz. Răspunde la fel de ironic.

— Se vede?

La dracu' cu gropița lui...

Fac pariu că am o zi mai proastă decât a lui, dar totuși sunt dispusă să îl salvez. Mă apropii și îi aranjez gulerul de la helancă, care se vede că a îmbrăcat-o în grabă, ceea ce nu îi stă în caracter. De obicei e foarte atent la astfel de detaliu. Și ce e cu barba asta?

— Ăștia cred că ai fost la un client, însă ținuta nu prea îți susține povestea, îi zic, ca să îmi explic gestul. Închide-te în birou o oră și bagă o cafea tare înainte de ședința de la ora douăsprezece.

Eu știu sigur că aşa o să fac. Am nevoie de puțin timp să mă liniștesc și apoi să mă pot concentra pe ce am de făcut la birou.

Mai rămân o clipă cu privirea asupra lui și apoi pornesc spre clădire, pentru că dacă îi mai privesc chipul rebel, mintea mea o să o ia razna.

Știu că este într-o relație serioasă, iar o fantezie cu el este ultimul lucru de care am nevoie. Chiar ultimul.

Intru în lift, știind că el mă urmează, însă când mă întorc, îl văd în fața liftului, oprit. Are o privire ciudată. Pătrunzătoare. Serioasă. Face un pas și se oprește.

Apoi închide ochii și când îi deschide mă privește fix și vine glonț spre mine. Se oprește la un pas în fața mea, iar eu mă simt blocată, pierdută în privirea lui animalică, în timp ce simt că ceva se petrece, dar nu știu ce și astfel nu pot să reacționez. Ușile liftului se închid și în clipa aceea distanța dintre noi se reduce instant, în timp ce el îmi ia fața în mâinile lui calde și mă sărută. Încet, senzual, dar curajos. Limba lui pătrunde imediat printre buzele mele, iar eu simt că în clipa asta nu am un strop de putere să îi opun rezistență. Sau motiv să fac asta. Îl las și îi răspund imediat cu aceeași plăcere, limba mea întâmpinând-o pe a lui și lăsându-l să mă guste. Nu știu ce se întâmplă cu mine, cu noi, ce se întâmplă în liftul ăsta, dar mă las în voia sortii.

Nu mai am nimic de pierdut. Sunt o femeie care trece printr-un divorț urât și care speră ca după cele cinci luni de procese și discuții să se încheie totul cât mai repede. Iar sărutul ăsta îmi pare o gură de aer venită din cer să mă scoată din starea depresivă pe care o am.

Continuăm să ne sărutăm până când liftul anunță etajul la care urmează să coborâm. Totul a durat câteva clipe, dar pare că a fost o veșnicie.

Își desprinde cu greu buzele de ale mele și când mă privește, pe chipul lui este un amalgam de microexpresii. Respiră apăsat și încă are buzele întredeschise și știu că lui i-a plăcut, însă totodată văd o furie în ochii care mă fixează și care mă fac să fiu confuză.

— Eram sigur... șuieră printre dinți și face un pas în spate.

Când ușile se deschid, se întoarce pe călcâie și îmi face loc să ies.

Îl privesc șocată și vreau să spun ceva, însă cuvintele mi se blochează în gât. El privește în față și simt că trebuie să ies din spațiul ăsta mic. Nu știu cum reușesc să îmi fac picioarele moi să se miște mecanic și să îmi susțină corpul care pare să cântăreasă acum peste o tonă. Inima îmi bate cu putere și trec pe lângă el, uitându-mă întă spre ușa care dă în recepție. Trec glonț pe lângă toată lumea, conștientă că buzele mele sunt roșii și umflate și probabil toată fața mea e înroșită și rușinată. În spatele meu încă simt prezența lui Bogdan ca și când îmi suflă în ceafă. Închid după mine ușa biroului, dorind să scap de senzația asta și îmi las încet geanta pe fotoliul din fața mesei de lucru. Biroul meu, ca și al lui, are un perete întreg din sticlă transparentă, dar care poate fi închis foarte ușor cu un buton care lasă în jos niște jaluz-

zele tip roletă. Așa că iau măsuri pentru că simt nevoie să mă închid puțin în spațiul meu și să îmi dau seama ce s-a întâmplat.

De ce a făcut asta? De ce acum? Ce e în mintea lui? De ce m-a sărutat cu atâta pasiune? A fost ca și când a dat tot ce a putut să fie cel mai memorabil sărut pentru mine, atât de dulce și totuși cu o ușoară aromă de alcool. A fost amețitor. Încă e. Întrebările se rotesc în capul meu și nu reușesc să le pun măcar în ordine.

Îmi ating cu degetele buzele încă umflate și îmi dau seama că zâmbesc. Mi-a plăcut. Mult. Of, Doamne, ce se întâmplă?

Un ciocănit în ușă mă trezește din visare și imediat mă îndrept de spate și iau o poziție cât mai serioasă.

— Ti-am adus cafeaua, îmi spune secretara cu părul albastru și cu un zâmbet mare pe chip.

Nu-mi amintesc dacă am salutat-o, dar îi mulțumesc pentru gestul pe care îl face aproape în fiecare dimineață, știind cum îmi place acest elixir menit să mă trezească. Este placerea ei să mi-o aducă, chiar dacă i-am spus că nu face parte din obligațiile ei.

— Ești o dulce ca întotdeauna.

— Eram mai liberă și am văzut că nu prea ești în apele tale. M-am gândit eu că iar ai avut de-a face cu un client-problemă.

— Pff... și încă cum, exclam încet, eu știind mai bine decât oricine ce dimineață am avut și... încă am.

Imediat, în spatele ei, intră și Miruna, una dintre colegele din echipa de vânzări.

— Bună! Ai câteva minute libere? Vreau să verific ceva cu tine înainte de ședința de la ora doișpe.

Ridic din sprâncene.

— Ședința îi vizează pe cei de la Marketing, nu pe noi.

— Știi, dar mi-ai zis să văd care au fost reacțiile clienților față de campaniile precedente.

— Mda, era mai mult o curiozitate de-a mea, care a fost feedback-ul direct al clienților.

Sincer aş fi preferat să nu am acum această discuție. Mi-aș fi dorit să mai am puțin timp să îmi limpezesc gândurile, mai ales legate de ceea ce s-a întâmplat cu câteva minute înainte.

Dar aşa sunt zilele aici, pline de activitate și de agitație. O agitație care îmi place la nebunie.

Echipa mea este grozavă și toți sunt pasionați de ceea ce fac, iar asta ne face pe toți să avem un mediu relaxat și plăcut, chiar și în zilele mai pline. Îmi gust cafeaua și realizez că micuța secretară a dispărut deja. Îi fac semn Mirunei să se așeze și aşa începe ziua.

Ora trece repede și intru în sala de ședințe cu emoții. Și nu din cauza prezentărilor, ci din cauza lui Bogdan pe care am evitat să îl văd sau să îi vorbesc în acest timp.

El este deja în încăpere, tolănit pe un scaun și pare extrem de relaxat, însă foarte serios. Când mă simte, își ridică încet privirea, și-o fixează pe

mine și este la fel de animalică ca în clipa când a intrat în lift. Stomacul mi se strâng ca un ghem, dar nu schițez nimic și mă aşez pe scaunul din fața lui, unde stau de obicei. El continuă să mă urmărească din priviri, în timp ce eu încerc să mă fac că nu observ acest lucru.

Prima prezentare o face un coleg din echipa lui, care vorbește despre ultimele ajustări la campania de Black Friday, urmând ca altul să vorbească despre cea de Crăciun. Este începutul lui noiembrie și acum începe adevărata perioadă aglomerată pentru noi. Toți clienții care își expun produsele pe site-ul nostru se așteaptă ca rezultatele campaniilor noastre să le mărească considerabil cifra de afaceri în această perioadă, așa că aceste campanii sunt foarte importante.

Îndată ce acesta începe să vorbească, telefونul meu vibrează, anunțându-mă că am un mesaj. Când văd că destinatarul este chiar persoana care stă în fața mea, stomacul mi se strâng din nou și inima îmi bate mai repede.

„Termini Tânziu azi?” Mă uit la el și pare concentrat pe prezentarea colegului, ca și când nici nu a aruncat în aer o întrebare menită să mă agite și mai tare. „Foarte posibil”, răspund, știind că în perioada asta orele peste program devin o obișnuință. Asta pe lângă faptul că este ora prânzului și nu am făcut nimic până acum, iar ședința asta o să îmi răpească încă o oră cel puțin. „Ok. După ce pleacă lumea și se mai liniștește pe aici, vreau să vorbim.”

Respect pentru **Şi el are multe zile în care a stat până târziu, însă nu ştiu dacă e dispus să stea la fel de mult ca şi mine. Cel puţin în ultimele luni, de când am avut un dezgust major să mă întorc într-o casă pustie, am preferat să plec ultima, de multe ori chiar şi după ce pleca el. Eram cea care închidea birou, cum s-ar spune. Însă mesajul lui pare foarte hotărât, aproape poruncitor şi, sincer, aş vrea să văd ce are de spus chiar mai devreme şi să nu fiu nevoită să aştept până la lăsarea nopții. Dar nu vreau să par disperată şi răspund scurt: „Ok.”**

Pe o parte sunt uşurată să ştiu că lucrurile sunt îngheţate până pe seară şi astfel nu o să mai stau încordată că în orice clipă poate să intre în birou şi să fiu pusă din nou într-o situaţie stârjenoitoare. Pentru că aşa mă simt. Ruşinată că l-am lăsat să mă sărute.

În scurt timp, după şedinţă, mă afund atât de tare în muncă şi în telefoane, că nu realizez când trece timpul. Îl văd cu coada ochiului de câteva ori ieşind din birou, la colegii lui, sau într-o întâlnire, însă nu ne intersectăm deloc şi asta mă ajută să îmi văd de treabă. Observ doar momentul când afară e deja întuneric şi prin biroul open space mai sunt doar câteva persoane, care şi acestea par că se pregătesc să plece. Mă uit la ceas şi este aproape şapte. La Bogdan, roletele i-au acoperit geamurile toată ziua. Am emoţii şi nu ştiu cum aş putea să abordez situaţia, deci mai amân un pic. Miruna se pregăteşte să strângă, aşa că scot capul

pe uşa o clipă şi o rog ca înainte să plece să îmi trimită pe mail o ofertă pe care vreau să o verific înainte de a o trimite la client. Se conformează rapid şi apoi mă focusez pe treabă. Mă salută când pleacă şi îi fac cu mâna.

După câteva minute telefonul meu vibrează şi am un nou mesaj. „Când te eliberezi puţin, poţi să vii până la mine?”

Mă opresc din ce fac pentru că mintea mi se blochează. Ceva din mine vrea ca discuţia pe care o vom avea să fie legată strict de campaniile prezentate şi nu despre sărutul din lift. Parcă şi văd cum o să decurgă discuţia, cum el o să îşi ceară scuze, cum o să mă facă să mă simt prost că i-am răspuns la sărut, apoi o să îmi amintească de relaţia lui serioasă şi o să încerce să mă convingă că a fost un impuls care nu o să se mai repete şi pe care el o să vrea să îl uite şi să trecem peste el ca şi când nu s-a întâmplat. Toate astea nu vor face decât să îmi dea o stare şi mai proastă şi deja îmi e ruşine de mine şi de cum o să mă simt când o să ies după aceea din biroul lui, revenind la viaţa mea goală. Aş prefera să evit toată discuţia asta. Dacă ar fi după mine, aş şterge totul cu buretele, într-o secundă, dar ştiu că el o să vrea să se explice şi să discute. E genul căruia îi place să vorbească şi să se asigure că totul este în regulă, însă eu sunt opusul. Eu tac, înghit şi, când paharul se umple, mă întorc cu spatele, fără prea multe explicaţii şi plec mai departe. Am tăcut şi-am înghiţit,

sperând că o să salvez o căsnicie eșuată, iar într-o zi am pus punct. Și acum tac fără să spun ceva legat de toate astea și încerc să îmi văd de viață în continuare, fără să mă justific nimănui. Așa că nu știu dacă va trebui să dau explicații, dar va trebui să le ascult și asta îmi displace în aceeași măsură.

Vreau să mai trag de timp, însă nu pot deloc să mă concentrez, aşa că ies din birou și, cu pași hotărâți, mă îndrept spre al lui. Tot etajul este gol, deci nu-mi fac griji că cineva va asculta discuția noastră.

Bat la ușă și, după ce am aprobarea lui, intru cu capul sus și foarte relaxată. La suprafață. De fapt, inima îmi bate cu putere și sper ca el să nu-mi observe emoția.

El stă pe scaun, lăsat ușor pe spate, ca și când mă aștepta.

— Ce faci? mă întrebă cu o voce joasă.

— Am pierdut mult timp azi și am rămas puțin în urmă cu niște oferte. Dar recuperez eu.

Am închis ușa după mine, însă rămân în picioare, la o distanță rezonabilă de biroul lui. Din fericire, vocea mea este una normală și nu mă dau de gol.

Are aceeași privire sălbatică și fixă, un mixt de poftă și furie și nu înțeleg ce se întâmplă cu el. Se ridică în picioare și ocolește încet biroul venind spre mine.

Vreau să îl întreb despre sărutul de mai devreme, însă ceva mă oprește. Prefer să îl las pe el să deschidă subiectul.

— Mi-au plăcut propunerile voastre pentru campanii. Mâine o să pot să le analizez mai bine și apoi o să stabilim pașii următori.

El nu zice nimic și continuă să se apropie.

— Nu mă interesează campaniile, răspunde când este aproape de mine. Mă interesează cum ești tu.

Postura lui impunătoare și încrederea pe care o afișează acum, mă fac să mă simt intimidată și fără să îmi dau seama, fac un pas înapoi, însă în spatele meu e peretele. El nu se oprește și mai face un pas, fiind cu față la câțiva centimetri de a mea.

— Sunt... confuză, reușesc să mărturisesc, privindu-l în ochii pe care îi face mici. Ce se întâmplă cu tine?

Ridică mâna spre față mea și cu degetele lungi îmi atinge ușor obrazul. Atingerea lui îmi transmite fiori în tot corpul.

— Nu pot să mă gândesc la nimic altceva după sărutul din lift, îmi șoptește în timp ce respirația lui este ca o atingere și mai caldă decât mâna lui fină.

Totul e diferit față de cum mi-am imaginat și astfel corpul mi-l simt din nou paralizat și dacă în mod normal l-aș fi împins și aş fi spus o glumă menită să îl trezească, în clipa asta nu pot să reacționez, decât să îl las să văd ce va urma. Și simt că îmi doresc să urmeze ceva.

— Buzele tale moi, la care am visat atâtă timp, m-au amețit azi. Limba ta jucăușă când a întâmpini-